

Krst Pána 2024 B

AI Na svete existuje veľké množstvo automobilových značiek. Vieme, že každá automobilka má svoj znak, podľa ktorého najlepšie spoznáme, akej značky auto je. Aj človek dostáva od Boha znak. Dostáva ho vtedy, keď dostáva sviatosť krstu. Tento nezmazateľný znak je vtlačený do duše.

KE Na začiatku verejnej činnosti dostal a prijal Ježiš krst pokánia. Neprijal ho preto, aby získal Boží znak do svojej duše. Veď on sám je Boh. Pri Ježišovom krste v Jordáne začína prvá fáza záchranu hriešnikov, ktorá bude mať završenie na kríži. Tam prijme Ježiš druhý krst, krst krvou. Krv a voda, ktoré vyjdú z prebodnutého Ježišovho boku, sa stanú základom sviatosťného krstu, ktorý bude očisťovať ľudí a povolávať ich k novému životu.

DI Ježiš tým, že sa dáva pokrstiť, prejavuje Jánovi akoby vďačnosť za jeho činnosť. Zároveň tiež ukončuje starozákonnú etapu dejín. Začína etapa, v ktorej bude najprv viditeľne, neskôr aj neviditeľne, účinkovať až do konca vekov. Rozdiel medzi Jánovým krstom a sviatosťným krstom spočíva v tom, že Pán prijal Jánov krst a my prijímame Jeho krst. Jánov krst bol krstom pokánia, bol znamením, ktoré nespôsobovalo očistenie samo, ale len vnútornú dispozíciu: kajúceho ducha, ľútosť toho, kto krst prijímal. Bol vlastne zahájením prípravy na príchod Mesiáša. Ježiš prijal tento krst, aby dal ľuďom dobrý príklad. Videl, že farizeji a zákonníci pohrdajú Jánovým kázaním a jeho krstom, videl, že ich pýcha im nedovoľovala, aby sa pred Jánom sklonili a prijali jeho výzvu na pokánie. Ježiš sa však vo svojej pokore pred Jánom skláňa, chce, aby ho pokrstil a tým vlastne zahájil svoje poslanie, ktoré skončilo smrťou na kríži.

PAR Človek môže počas života zmeniť značku auta. V prípade krstu to však nie je možné. Nemôžeme zameniť krstný znak za nejaký iný znak. Pokrstený má len dve možnosti: buď robí svojmu krstnému znaku svojím životom dobrú reklamu alebo mu robí hanbu. Tak ako robí šofér dobrou alebo zlou jazdou reklamu alebo hanbu svojej automobilovej značke. Zostaňme ešte pri analógii motorizmu. Mnohí z nás vlastnia vodičský preukaz a všetci si veľmi dobre pamätáme, ako sme k nemu prišli. Najprv sme museli chodiť na teoretickú výučbu, potom sme pod dohľadom inštruktora jazdili po vedľajších, neskôr po hlavných cestách. Nakoniec boli skúšky. Keď sme ich zložili úspešne, dali nám preukaz a pomaly sme začínali jazdiť sami. A teraz si predstavme, čo by sa stalo, keby toto všetko chýbalo, keby dávali vodičské preukazy len za dobré slovo alebo za pekný úsmev. Majiteľ by nemal tušenie o predpisoch a o riadení motorového vozidla. Koľko by bolo dopravných nehôd a nešťastia. Prvotná Cirkev robila podobný tréning aj pred krstom. Keď mal niekto záujem poznať Krista a stať sa kresťanom, najskôr ho roky pripravovala v katechumenáte a až potom ho prijala krstom do Cirkvi. Takýto človek však bol pripravený kráčať po životných cestách, poznal dobre zásady života,

skrátka kresťanstvo mu bolo pomocou, nie príťažou. Vedel, prečo je kresťanom. Doba sa zmenila. Žijeme v tej, ktorá často udeľuje "vodičské preukazy", bez toho, aby zároveň učila pravdu a formovala v správnom spôsobe kresťanského života. Je to takmer duchovná korupcia. Prvotná Cirkev krstila obrátených, tých, ktorí uverili. My dnes pokrstíme, vydáme vodičský preukaz a potom ich naháňame, aby sa naučili predpisy - pravdu a vedeli riadiť motorové vozidlo. Naozaj zvláštny postup. Ľudia ani nevedia, prečo krst dostávajú. Možno by bolo dobré zamyslieť sa nad tým, kde robíme chybu a čo robiť, aby sme ju odstránili. Zdá sa, že udeľujeme sviatosť, ale vôbec nepreverujeme vieru a neevanjelizujeme. Dôsledky sa už pomaly začínajú prejavovať aj na dedinách.

MY Pred časom som sa stretol s 66 ročným diecéznym kňazom zo Zimbabwe. Ako dieťa sa staral o 45 oviec a 40 kráv. Aby mal základné vzdelanie, tak musel denne pešo 12 km do a zo školy. V škole sa stretával s kresťanmi. Po čase uveril v Ježiša Krista. Zatúžil pripraviť sa na krst a prijať túto sviatosť. Najbližšia katolícka farnosť s kňazom bola vzdialená 80 km. Jeden deň skoro ráno sa vydal pešo, aby mohol byť pokrstený. Išiel pešo celý deň a večer úplne vyčerpaný dorazil na faru. Kňaz bol zhrozený, keď videl jeho doráňané a krvavé nohy. „Prečo si prišiel?“ - spýtal sa ho kňaz. „Aby som sa mohol pripraviť na krst a byť pokrstený.“ Kňaz ho najskôr poslal do malej nemocnice. Tam bol 3 dni. Potom ho kňaz pripravil a neskôr aj pokrstil. Neskôr sa stal prvým diecéznym kňazom v tej oblasti. Nikdy to neľutoval a veľmi si svoj krst váži.

ADE Stále platí - najprv viera, potom sviatosť. Zamyslime sa nad tým prirovnáním: ako by sme sa cítili na cestách, kde vodiči nemajú poriadnu prípravu a chcú riadiť? Modlime sa, aby sme si sviatosť krstu vážili a s plnou vážnosťou k tomu viedli svoje deti. Inak bude strašne veľa duchovných karambolov a veľa nešťastia v našich tzv. „kresťanských rodinách“. Amen.